

Готово пуне две године траје сиријска криза, која је у међувремену значајно радикализована, а цела територија Сирије претворена у право ратиште са нејасним и флукутирајућим линијама фронта. Либијски сценарио је поновљен до најситнијих детаља, са идентичним играчима, бар када је у питању подршка тзв. побуњеницима. Битна разлика је у томе што сиријски председник Башар ел-Асад има подршку из Москве и Техерана, са тим што се иранска подршка огледа не само у досадашњој директној дипломатској и финансијској (5 милијарди \$) помоћи, већ и у логистичкој па и војној асистенцији. Рат у Сирији се води и изван граница те донедавно стабилне и мирне блискоисточне земље. Вашингтон, Брисел и земље Заливског већа сарадње чине све што могу да спроведу до краја нови покушај државног удара, који се поново, као и у Либији, претворио у крвави оружани сукоб. Хиљаде плаћеника из Марока, Либије, Турске, Саудијске Арабије, Ирака и других земаља Блиског и Средњег истока, заједно са елементима из саме Сирије успели су да изазову прави хаос, али не и да уклоне Асада са власти, а тиме и ирански утицај на дешавања у овој стратешки веома важној држави. Поред Алепа (под побуњеничком опсадом) и Хомса (под контролом Сиријске арапске армије), главни побуњенички циљ је свакако био и остао Дамаск.

Важност самог Дамаска није само војно-стратешка, економска и политичка (главни град), већ и психолошка, а пад престонице у руке побуњеника и најамника из иностранства би у сваком случају снажно утицао на пад морала Асадових присталица, јер ко држи главни град, аутоматски добија политички легитимитет па полаже право и на целу државу.

Битка за Дамаск

Пише: Ромео-Никола Поповић
недеља, 10 март 2013 12:17

